

Od Kunratického hraničního dubu k Labuti

Cílem dnešní čtvrtěční vycházky je **Kunraticko-michelský les**. Je poslední květnový týden a začal teplotami připomínajícími tropy. Proto vede naše cesta do stále ještě pěkného zeleného lesa, ale přehořívá, les čeká na nutný déšť. Stále ještě není pozdě! Vycházku začínáme na jednom z nejvýznamnějších míst celého 300 hektarového polesí. U památného **Hraničního dubu**.

Nic tak mohutného tady v okolí není. Dokonce ani pamětníci si nepamatují, kdy byl dub vysazen a tak je tu prostor pro pověsti. Jedna z nich říká, že byl vysazen v roce 1410 během stavby loveckého hrádku pro krále Václava IV, před 600 lety. Ta pravděpodobnější je z 2. poloviny 18. století za vlády Marie Terezie. Tehdy, v období označovaném jako osvícené, se mimo jiné začaly přeměřovat katastry a hranice. Ty se do té doby vymezovaly nespolehlivě, pouze většími kameny. Nahrazovaly je hraničními stromy, většinou duby, pro jejich dlouhověkost, těmi nešlo jen tak pohnout a hranice měnit. Mohutný kunratický hraniční dub letní měří 18 metrů, obvod kmene 4,5 – 4,8 metru, **pravděpodobně stáří 250 let**.

Kunraticko-michelský les je souvislou plochou 300 hektarů největším lesem v pražském regionu. V minulosti býval dokonce ještě větší. Proto si jej **český král Václav IV**, vášnivý lovec, zakoupil v roce 1407 jako honitbu. Dnes je vlastníkem jeho jižní části přilehlé ke Kunraticím **Karlova univerzita**. Severní část, **vlastní hlavní město Praha**. Les každoročně navštíví kolem ¼ milionu návštěvníků. Dnes je všední den, máme štěstí, návštěvníků, pejskařů a hlavně cyklistů je minimum. Naši cestu lesem zdokumentovaly svými fotografiemi **Lýdie a Hana**.

První část cesty lemují alej vzrostlých mohutných dubů, budou-li mít štěstí, také se dočkají dlouhověkosti. Alej končí mytínou s občerstvením. Nikdy jsme je ale neviděli otevřené. Říká se tu občerstvení U Gazely.

Občerstvení prozřívavě máme vlastní a tak jdeme dál, míříme k **Velkému altánu**. Je nový, v roce 2021 nahradil ten původní. Podle informací stál prý milion korun. Zdá se to být pěkné, stinné místo k odpočinku v nadmořské výšce 309 metrů.

Pár desítek metrů za Velkým altánem je klíčová křižovatka turistických tras. A nejen turistických, kříží se tady něco zcela výjimečného. **Certifikovaný 5 kilometrový vozíčkářský okruh** vhodný pro mechanické i elektrické vozíky. Okruh má obtížnost 2 a je možné jej absolvovat jako poloviční. Úžasná věc. Začíná u památného dubu a od křižovatky ještě asi půl kilometru půjdeme symbolicky s ním, potom budeme pokračovat z dost prudkého kopce severním směrem.

Díváme se do lesa, mělo by tu být vidět ledaco živého. Srnčí, jezevec, veverky. Také něco z uměle vypuštěného stáda muflonů, snad až 50 kusů. Ale nic, a nelze se divit, moc klidu těm zvířátkům nedopřáváme, naštěstí je les místy hodně hustý, je kam se schovat.

Jsme pod kopcem na další lesní křižovatce. Před námi je restaurace Za větrem. Kdysi přívětivá turistická hospůdka, stále je pěkná, ale těžko říct, komu je určená. My tady měníme kurz na západní k sekvojové louce.

Dva sekvojovce obrovské patří k nejvzácnějším stromům zdejšího polesí. Možná vás bude zajímat, kde se tady vzaly. Jejich původ je potřeba hledat v dalekém kalifornském **pohoří Sierra Nevada**. Dva třináctileté semenáčky nechal lodí z Ameriky přivést **hrabě Otto Ferdinand Chotek** pro zámecký **park v Ratměřicích**. Byly vysazeny v polovině 19. století a dnes jsou tedy staré přes 160 let. Se svojí výškou 45 metrů jsou viditelné z dálky a obvody kmenů mají 5,36 a 5,8 metru. Jsou největšími stromy svého druhu v České republice.

Současný největší sekvojovec je Generál Sherman, výška 83 metry, obvod kmene 31 metr, váha 2145 tun. Síla kůry až 50cm. Roste v nadmořské výšce 2500 metrů v USA.

A právě tady v Ratměřicích pokračuje historie pražských sekvojovců obrovských. Ze semen ratměřických sekvojovců byly v 50. letech minulého století vypěstovány dva stromy pro Kunraticko-michelský les. Jsou to obdivuhodné stromy, jsou nehořlavé, v Kalifornii časté požáry dokonce přispívají k jejich růstu. Také dlouhověkost je unikátní, dva až tři tisíce let. Ty české mají ještě budoucnost před sebou.

Zastavení u sekvojovců jsme využili k přeměření jednoho z nich. Primitivní způsob měření pomocí obyčejného klacku na délku paže a potom přímkou mezi okem a vrcholem stromu ze správně v zdáleného místa. Potom stačí jen odkrokovat vzdálenost, ta se rovná přibližné výšce. Měření provedla Vendula a téměř se trefila. Výška těchto velikánů je kolem 35 metrů a jsou vyhlášeny pražským magistrátem památnými stromy.

Od sekvojovců jsme pokračovali po žluté turistické trase ke konci údolí Kunratického potoka. Ten tady pod nemocnicí protéká rybníkem **Labuť** a pokračuje k Vltavě.

Přírozeně meandrující Kunratický potok dorazil v Krči do Labutě. Okolí rybníka je příjemné místo se spoustou laviček k odpočinku i procházkám v nedalekém okolí.

Rybník jsme obešli a k rozloučení s dnešní vycházkou jsme se ještě zastavili na hrázi. Málokdo si všimne industriální památky, která je součástí zdejší naučné stezky. Jsou to pozůstatky mostní podpěry bývalé železniční trati **Nusle – Krč z roku 1882**, jsou připomínkou původního vedení železniční trati. A to je zároveň konec naší dnešní vycházky.

V Kunraticko-michelském lese 28. května 2026. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi, kronika Mirek, zajímavé fotky nafotily Hana Mašková a Lýdie Stoupová

